

cessi. Parochus in sua Parochia, & initiatus sacris Ordinibus in sua residentia vel beneficii loco, pueros de sacro fonte non suscipiant. Nunquam vero Monachus patrinus, vel Monialis marina esse queat.

Similiter statuitur Concilio Antiocheno c. 25. Non licet Abbati vel Monacho de baptismo suscipere, nec commatres habere. Vide Gratianum de consecr. dist. 4. canon licet, & c. Monachi.

Ex eodem Remensi tit. cap. 8. Parochus etiam moncat, ne in Baptismo nomina paganorum pueris imponantur.

Hoc idem vetatur Synodo Aquisiensi anni 1585. precipit autem de nominibus Sanctorum.

Cap. IX. Atque antequam puerum baptizet, Parochus diligenter inquirat, num sit perfusus aqua, & qua, quibusque verbis: & si jam baptizatus fuerit, & verba sacramentalia pronunciata (de quo sufficienti duorum saltem testimonio Sacerdoti constare debet) non baptizetur iterum, ne sub conditione quidem; sed tamen omnes ceremonie supplicantur, atque etiam exorcismi pronunciantur.

Et tit. de Sepulturis cap. 4. Facet omnes ac cereos funebres, nisi ad certas personas de iure vel consuetudine pertineant. Parochis competere decernimus, nec heredibus licere eos repetere.

Cap. VII. Cemeteria ne bestii sint pervia, muro ac septis cingantur, nec in eis quidquam profanum committatur.

Cap. VIII. Nec liceat tumulos ipsa humo altiores erigere, nec ibi cuiquam statuas, aut vexilla militaria, vel tropaea ponere.

4. Cap. XIII. Qui autem sunt publici simoniaci, fiduciarum, heretici, schismatici, venefici, sortilegi, usurarii, & qui sibi manus violentas attulerunt, aut in duello suscepto mortui sunt, & qui subita morte preventi Paschali tempore nec confessi sunt, nec Eucharistia Communionem suscepserunt: omnes denique infideles & excommunicati Christiane sepulture honore, locoque priventur. Qui autem eos sepeliendos quacunque ratione procuraverint, excommunicatione feriuntur.

Rituale Romanum iussu Pauli Papae V. editum haec praescribit: Ignorare non debet Parochus, qui ab Ecclesiastica sepultura ipso iure sunt excludendi, ne quemquam ad illam contra sacrorum Canonum decreta unquam admittat: I. Negatur igitur Ecclesiastica sepultura paganis, Iudeis, apostatis a Christiana fide, schismaticis & publicis excommunicatis majori excommunicatione, interditi nominatis, & iis qui sunt in loco interdicto, eo durante. II. Iis, qui seipsos occiderunt ob desperationem vel iracundiam, (non tamen si ex insania hoc acciderit) nisi ante mortem signa dederint penitentiae. III. Morientibus in duello, etiamsi ante obitum signa dederint penitentiae. IV. Manifestis & publicis peccatoribus, qui sine penitentia perierunt. V. Iis, de quibus publice constat, quod semel in anno non susceperint sacramenta Confessionis & Communionis in Pascha, & absque ullo signo contritionis obierint. VI. Infantibus mortuis absque Baptismo. Ubi vero in praedictis casibus dubium occurrerit, Ordinarius consulatur. Haec sunt Rituale Romanum.

5. Denique cap. XIV. tit. de Sepulturis, haec Synodus Remensis duo admonet; primum per sepulturam hominis excommunicati sive Ecclesiam sive cimiterium pollui, ac debere reconciliari. Quam rem declarat, c. consulti, de consecr. Eccl. vel. Alt. Quod idem statuitur, de sepultura infidelis: quamvis non possit dici excommunicatus, quatenus nunquam baptismum suscepit: c. Ecclesiam, il. 1. de consecr. dist. 1. Secundo admonet ibidem Concilium istud Remense, polluta Ecclesia pollui simul contiguum cimiterium, secundum canones: sed non viceversa; polluto quippe cimiterio, Ecclesia contigua non amittit benedictionem neque consecrationem.

6. Tit. de Clericis in genere. Clericus sua vocationi respondeat, nisi sui nominis oblivisci velit, quo semper admonetur se in partem & sortem Domini vocatum. Quod haud dubie consequatur, si se a crimine & criminis suspicionem vel specie reddens immunem, ceteris etiam virtutis & pietatis exemplo praeceat.

Cap. II. Prohibemus etiam, ne Clerici sacris initiati, aut beneficiati, se suamque operam laicis quantumvis Nobilibus, addicant ad rerum domesticarum dispensationem, negotiorum civilium procuracionem, cella vinaria vel annonae regimen, aut aliquid aliud vile indecorumque suo Ordini ministerium; nec scurrilia exercent, nec mensuram asseclas se exhibeant: alioqui pro delicti gravitate severissime coercantur.

Canon Apost. 6. Episcopus, vel Presbyter, vel Diaconus

seculares curas non suscipiat, alioquin deponatur. Scurrilitate & stultiloquium damnat Apostolus Ephes. 5. v. 4. Clericumque scurrilem Concil. Carthagenense IV. can. 60. deponendum ab officio iudicat.

Cap. III. Ne possessiones alienas conducant, aut aliorum causas lucri gratia suscipiant: non fideiubeant, aut secularibus implicentur negotiis, quibus ab Altari divinoque Officio avocentur.

Haec omnia districte prohibet Synodus Chalcedonensis can. 3. Usuras Clericis interdicit Concilia Nicenum, can. 5. Carthagenense III. can. 16. Idemque can. 15. damnat Clericos conductores atque negotiatores. Alexander Papa III. Clericos usurarios beneficio & officio suspendit, c. praeterea, de usuris.

7. Cap. IV. Ebrietati libidinis parenti, crapulaeque, qua menti est exitio, Clerici ne indulgeant: tabernas nisi per ege profecti non intrent: ad aequales haustus nec seipsos, nec alios astringant, vel provocent: Si secus fecerint, & Superiori monenti non paruerint, ab officio vel beneficio suspendantur, & aliis poenis canonicis afficiantur.

Paulus Apostolus hoc vitium crapulae, aliaque vitia puillo ante commemorata, & mox commemoranda, ab Ecclesia Praefectis & a Diaconis prorsus remota esse iubet, in suis tam ad Timotheum quam ad Titum Epistolis. Et per Istaam cap. 28. Deus acerbè exprobrat: Sacerdos & Propheta nescierunt praebrietate, absorpti sunt a vino, erraverunt in ebrietate, nescierunt videntem, ignoraverunt iudicium. Apollolis acscriptus can. 41. facit, ut Episcopus vel Presbyter, vel Diaconus indulgens ebrietati, officio deponatur. Et qui sequitur can. 42. Subdiaconos, Lectores, & quoscunque Laicos fidelium communione decernit esse dimovendos. Deinde statuit quemcumque clericum, qui citra itineris necessitatem in caupona comederit, segregari. Concilium Carthagenense III. can. 27. facit: Ut Clerici edendi vel bibendi causa tabernas non ingrediantur, nisi peregrinationis necessitate compulsi. Concilium Agathense can. 41. & Veneticum can. 13. dierum triginta excommunicationem, aut verbera & fustigationem decernunt in clericum, quem in ebrietatem incidisse confiterit.

8. Cap. V. Clerici continentia sint amantes, pestemque libidinis cane pejus & anque quod dicitur, exosam habeant. Qui autem concubinarij reperi fuerint, & moniti iuxta formam per Concilium Tridentinum praescriptam seff. 20. cap. 14. non respuerint, excommunicatione pellantur, nec nisi peccato relicto absolvantur. Si vero censuris neglectis, in eisdem voluptatis caeno quasi sues perseveraverint, durius coercantur, adhibito, si opus fuerit, seculari brachio, plebanturque nihilominus aliis poenis contra concubinarijs decretis, quas vim suam retinere volumus, etiam contra Superiores, qui prudentes ac scientes ad ea crimina committunt, nec emendant: cum iuxta Apostolum non solum sint in vitio qui faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus.

Admodum nota est prohibitio Niceni canonis 3. Ne quisquam Clericus subintroductam habeat mulierem: quam renovat Concil. Carthagenense tertium, can. 17. Et Siricius Papa epist. ad Himerium Tarraconensem Episcopum cap. 12. Et Toletanum primum, can. 6. verat, familiaritatem puella Dei tam Confessore, cum Lectore, aliove clerico, aut laico convictum, nisi fratris propti. Concilium Eliberitanum can. 19. Episcopum, vel Presbyterum, vel Diaconum, qui moechatus fuerit, privat communione etiam in fine vite suae. Concilium Neocaesarense can. 1. & can. 10. Presbyterum, vel Diaconum, qui moechatus fuerit, ab officio deponit, & ad poenitentiam redigit. Aurelianense primum, can. 29. De familiaritate (inquit) extraneorum mulierum tam Episcopi, quam Presbyteri, vel Diaconi, praetertorum canonum statuta custodiant. Nimis prolixum & operosum esset singulos referre canones, quibus clericorum incontinentia coercetur, cum sint propemodum innumeri. Ad ultimum igitur videndum est decretum Tridentini. seff. 23. cap. 14. cujus est initium: Quam turpe.

Cap. VI. Ab alea, venatione, & omni ludorum genere Ecclesiasticis personis interdicto & indecoro prorsus abstineant, nec unquam aliis quam honestis recreationibus se exercent, nulla ducti lucri cupiditate. Quod si cum injuria Ordinis Ecclesiastici deinceps quisquam lusus probona, quibus pauperes ali oportuit, in ejusmodi lusus profudisse convictus sit; & qui qualem fecit rem pauperum male partem restituerit; & qui iacturam passus est tamquam sacri patrimonii dilapidator, graves poenas exolvere cogantur.

Alea

Alea Episcopus & Clericis sacris interdictum, c. Episcopus, dist. 35. in qua pariter multa de Clericorum sobrietate congeruntur. Et Concilium Trid. seff. 22. cap. 1. de reform. vetat Clericis nomiatim aleas, lusus, luxum, comestiones, choreas. Vide in Decretalibus tit. de clerico venatore. Venationem clericis interdicit Concilium Agathense, c. 55. & Epaunense c. 3. & secundum Matifonense, canon. 13. Et Carolus Magrus lib. 9. Capit. 179. facris Clericis venatus simul & amorum gestationem vetat.

10. Cap. VII. Et ut ne dum morum probitate, sed etiam universo exteriore cultu ceteris modestie exemplo sint, mentis honestati honestus corporis respondeat habitus, nihil obscenum, nihil leve referent: sique gravitate referta omnis illorum actio & oratio. Praeterea veste Ecclesiastica, eaque talari ac decenti utantur omnes Ecclesiastici: nec sine illa pallium breve aut longum deferant; aut unquam prodeant in publicum; nec crispatis indutiis, vel arte scissis calcceis dissolutorum laicorum personas referant.

Nicenum secundum aecumenicum Concilium exteri Clericorum modestia sic providit can. 16. Omnis luxus & ornatus corporeus est a Sacerdotali statu alienus, Episcopus ergo, vel Clericus, qui splendidis & insignibus vestibus exornat, se corrigere oportet: sin autem permaneant, supplicio tradi; similiter & eos, qui sunt unguentis delibuti. Si inventi fuerint nonnulli eos irridentes, qui vilem & modestum amictum induunt, poena corrigantur. Quidquid enim non propter usum, sed ostentationum ornatum assumitur, in nequicia reprehensionem incurrit, ut ait Magnus Basilius. Sed nec ex sericeis texturis varium quis vestimentum olim habebat, neque in extremis vestimentis adjecta erant alieni coloris addita. Ex divina enim lingua audierant, quod qui molibus vestiuntur, in domibus sunt Regum. Similiter Melitanum Concilium, cui praesedit summus Pontifex Urbanus II. anno 1089. can. 13. vestes scissas & pretiosas Clericis interdicat: eoque magis, quia in feminis secularibus ab Apostolo reprobantur, dicente 1. Timoth. 2. Non in veste pretiosa. Pari sapientia Carthagenense Concilium quartum, can. 45. praecipit: Clericis professionem suam & in habitu & in incessu probet: & nec vestimentis nec calcceamentis decorem querat. His assipulatur Matifonense primum Concil. anni 581. cap. 5. Ut nullus Clericus segum aut vestimenta, aut calcceamenta secularia, nisi qua religionem deceant, induere presumat. Concilium Trid. seff. 14. de reform. cap. 5. decernit, ut Clerici habitum indecentem gestantes, si admoniti ab Episcopo etiam per edictum publicum non desisterint, suspendantur ab Ordine, ab officio, a beneficio, a fructibus; & si semel correpti, denuo in hoc deliquerint, etiam per privationem officii & beneficii plebi possint, secundum constitutionem Clementis quinti in Concilio Viennensi editam, quae incipit: Quoniam. Et habetur in Clement. de vita & honest. cler. sub quo tit. vide plura his supra allegatis consentanea, & in Decretalibus in Sexto, & in Clement. nec non contenta sub titulo Decretalium de cohabit. cler. & mulier.

11. Cap. IX. Porro Tonsura clericali pro qualitate gradus & Ordinis sui, in capitis vertice aperte conspicua semper insigniantur Clerici. Barbam vero aut omnino non gestent, (quod magis probamus) aut saltem tota a superiore labro ob sacre Communionis reverentiam tondeant, vel radant. Qui vero in his se negligent praestiterint, & ter moniti etiam per edictum a Superioribus non paruerint, suspensione ab Ordinibus, officiis, beneficiis & horum fructibus seu proventibus annuis plebantur. Sin autem correpti denuo deliquerint, eorum beneficiorum privatione coercantur iuxta constitutionem Clementis quinti in Concilio Viennensi, cujus initium est: Quoniam, in Clementinis, de vita & honest. cler.

De Tonsura sanctum est Concilii Carthagenensis IV. can. 44. Clericus nec comam nutriat, nec barbam. Concilium etiam Agathense can. 20. Clerici qui comam nutriunt, ab Archidiacono etiamsi noluerint, iuviti detondeantur. Vestimenta vel calcceamenta etiam eis, nisi qua religionem deceant, uti, vel habere non liceat. Tonsuram quoque a Clericis exigit Concil. Toletanum quartum, can. 40. Colliguntur vero a Concilio generali Lateranensi IV. omnes fere, quae Clericos concernunt, prohibitiones superius memoratae; scilicet ut se a mulieribus contineant, cap. 14. Itemque a vino immodico & provocatione ad paria pocula, cap. 15. Deinde cap. 16. prohibet eisdem commercia & Officia secularia. Itemque ne mimis, jocularibus, & histrionibus intendant. Et ut tabernas evitent nisi inter peregrinandum. Atque ne ad aleas & taxillos ludant, neve bujussmodi ludis in Cabassuti, Notitia Ecclesiastica.

terfunt. Ut coronam etiam congruentem gestent, sicutque convenienter tonsurati. Ut sint in divinis Officiis & aliis bonis studiis assidui. Insuper ut clausa desuper habeant vestimenta, eaque nec nimia brevitate, nec longitudine conspicua. Ne splendidis coloribus amictantur, aut calcceis secularibus, & ne frenis equorum, ephippiis, aut calcceis splendidis, ne fibulis aureis aut argenteis utantur, nec annulos gestent, nisi quibus id ex officio dignitatis competit. Concilio isti Lateranensi quarto praesedit Innocentius tertius.

CONCILIIUM BURDIGALENSE

Anni 1583.

1. Convocatum id fuit ab Antonio Prevotio Sancto Burdigalensi Archiepiscopo, Aquitaniae Primite, stabiliendarum Tridentinarum sanctionum causa, ex quibus sua fere omnia mutuatur decreta: quae cum in hoc Opere passim attigerimus, & semel iterumque in antea his proposuerimus, minime opus est eadem pluries repetere, perque eandem lineam ferram diutius reciprocare: nonnulla tamen praecipuae utilitatis delibare visum est.

Tit. de Ordinis Sacramento. Cum ex Apostoli praecipio 1. Timoth. 5. Episcopus nemini cito manus imponere debeat, singulos provincia nostra Episcopos hortamur, ac sedulo monemus, ut iis examinandis, qui ad Ordines promoveri cupiunt, accurate ipsi per se incumbant; vel si legitime impediti fuerint, eorum opera utantur, quos pias doctores noverint, & quorum diligentia atque integritati confidant. In eorum autem examinatione qui ordinandi sunt, haec praecipue attendi & observari debent.

Primum, ne quis ex aliena diocesi, nisi litteras facultatis a suo Episcopo acceptae proferat, cujus testimonio ejusdem probitas ac mores commendentur, ut in album ordinandorum referatur.

Deinde ne quis non legitime procreatus, vel aliquo membrorum defectu, seu insigni deformitate notabilis, vel qui aetatem a sancta Tridentina Synodo praescriptam non attigerit, admittatur. Ideoque nec Subdiaconus ante vigesimum secundum annum, nec Diaconus ante vigesimum tertium, nec Presbyter ante vigesimum quintum promoveri debeat.

Suspecti etiam de heresi, homicida voluntarii, apostata, simoniaci, confidentiarii, excommunicati, energumeni, morbo caduco laborantes, bigami, ac alii iure interdicti, aut reddendis rationibus obnoxii, a sacris Ordinibus omnino arceantur.

Prima Tonsura nullus inticietur, qui Sacramentum Confirmationis non susceperit, vel fidei rudimenta non tenuerit, vel legere ac scribere nescierit, vel denique qui ex conjectura probabili existimabitur ob alium finem, quam ut Deo fidelem ac perpetuum cultum praestet, hoc genus vitae elegerit.

Et ne Clerici, qui divino ministerio adscripti sunt, cum Ordinis sui dedecore mendicare, aut sordidum quippiam exercere cogantur; nullus deinceps iuxta sanctorum Patrum decreta, ad sacrum Subdiaconatus Ordinem suscipiatur, nisi prius legitime confiteri beneficium Ecclesiasticum, quod sibi ad victum honeste sufficiat, & quidem non controversum obtinere: quod postea resignare non poterit; nisi aliunde habeat, unde commode honesteque vivere possit. Et ne in ea re fraud committatur, nullam resignationem admittant Episcopi, nisi prius vere exploratum habuerint, beneficium, quod resignandum proponitur, tituli loco non esse.

Ad patrimonii vere, vel personis titulum nullus admittatur, qui non sit utilis aut necessarius alicui Ecclesiae, aut pio loco. Sed & prius perspicendum erit, an patrimonium illud vere obtineat: utrum ad vitam illius honeste sustentandam satis esse possit. Id vero deinceps vendere, vel remittere, vel alio quovis modo alienare nulloquam liceat, nisi beneficium reipsa prius obtineat: vel aliunde habeat, unde victum transigere possit.

Ad Ordines promovendi modestia atque probitatis sua a suo Parocho & Magistro scholae, in qua educantur, testimonium habeant.

Episcopi diligentissime caveant, ne pro collatione Ordinum aliquid, licet ultra oblatum, accipiant, vel a suis accipi permittant. Scriba vero, si nullum eis aliunde assignatum sit stipendium, decimam tantum unius auri partem accipere possint, ubi non viget laudabilis consuetudo nihil accipiendi.

Haec promissive derivata sunt ex Tridentinis decretis de reformatione contentis in sessionibus 21. & 23.

2. Hisce aureis decretis quasi pretiosissimam gemmam Ee Sancti